

tillægges samme Virkning med Hensyn til Straffens Stjærpelse som tidligere begaaet Tyveri, naar den Paagjældende senere findes skyldig i den sidstnævnte Forbrydelse, og hertil sigter det første Stykke i Udkastets § 242, idet man ikke har fundet tilstrækkelig Anledning til i denne Henseende at gjøre Forskjel imellem det egentlige Røveri og den dermed beslægtede, i § 241 omhandlede Forbrydelse. En Konsekvens heraf er fremdeles den i § 242 2det Stykke indeholdte Regel, at Meddeeltighed i Røveri og Meddeeltighed i Tyveri i Henseende til Gjentagelsesvirkning skulle sættes i Række med hinanden, saaaat t. Ex. den, der, efter først at have været dømt for Meddeeltighed i Røveri, senere gjør sig skyldig i Hæleri, bliver at straffe som for 2den Gang begaaet Hæleri, og at den, der efter at være dømt for Hæleri senere findes medskyldig i Røveri, ikke kan straffes ringere, end om han igjen havde gjort sig skyldig i Hæleri.

Til 26de Kapitel.

(Om ulovlig Omgang med Hittegods og nogle dermed beslægtede Forbrydelser).

Med Hensyn til den systematiske Anordning skal man forudstikke den Bemærkning, at de under nærværende Kapitel henførte Forbrydelser, og da navnlig de vigtigste, ulovlig Omgang med Hittegods, baade ifølge deres Væsen og i Henseende til Strafbarhed ere forskjellige fra Bedrageri saavel som fra Tyveri. Medens ulovlig Omgang med Hittegods i Fd. 11. April 1840, see dens §. 58, omhandles imellem Bedrageri og Dokumentfalst, og det i fremmede Straffelove er almindeligt at behandle den nævnte Forbrydelse i Kapitlet om Bedrageri m. v., see t. Ex. den norske Straffelovs Kap. 21 §§. 14-15, har man derfor anseet det rettest at gjøre disse Forbrydelser til Gjenstand for et eget Kapitel, som man har troet passende at kunne give Plads imellem Kapitlet om Tyveri og Røveri paa den ene og om Bedrageri og Falst paa den anden Side.

Med Affattelsen af Udkastets § 243, der fastsætter Straffen for ulovlig Omgang med Hittegods, har man betjent sig af saadanne Udtryk, at under samme indbefattes ikke blot Hittegods i egentlig Forstand men tillige — i Overensstemmelse med Fd. 11. April 1840 § 58, jfr. D. R. 5—9—2 og Pl. 7. Aug. 1752, saaledes som den er bleven forstaaet —, Driftese og Dannesæ; man har med Hensyn hertil undgaaet at bruge Ordet Hittegods. Straffen, som man har meent at burde være i det Hele noget ringere end den for Hæleri foreskrevne, har man i Almindelighed sat til Fængsel, dens laveste Grad altsaa til 2 Dages simpelt Fængsel, hvorhos der er fundet Jøie til at aabne Afgang til Anvendelsen af Bødestraf og efter Omstændighederne endog til at lade af Straf bortfalde, hvor Gjenstanden er af ubetydelig Værdi. Denne kan stundom være saa ringe, at Uleiligheden med at oplyse den fundne Gjenstand ikke vilde staae i noget rimeligt Forhold dertil, og selv hvor dette ikke just kan siges at være Tilfældet, om Gjenstanden end er af ubetydelig Værdi, kan det vel tænkes, at Undladelsen af at oplyse det fundne mere har sin Grund i Eigegehlighed eller deslige end i nogen egentlig svigagtig eller vindesyg Hensigt. Denne Afgang til Straffens Nebfattelse eller Eftergivelse er der derfor heller ikke fundet Anledning til at indskrænke til det Tilfælde, at Forseelsen er begaaet første Gang. Paa den anden Side har man imidlertid troet at burde foreslaae, at Straffen under særdeles stjærpende Omstændigheder, og navnlig i Tilfælde af Forbrydelsens Gjentagelse — hvilken man iøvrigt ikke har fundet Anledning til at tillægge nogen saadan bestemt kvalificerende Virkning, som der er foreslaaet med Hensyn til Tyveri og Hæleri —, skal kunne stige til Forbedringshuusarbejde i 2 Aar. Man har herved havt for Øie, at ulovlig Omgang med Hittegods i visse Tilfælde kan komme et egentligt Tyveri meget nær, t. Ex. hvor den Paagjældende, der har seet Eiermanden tabe Tingene, stjuler og tilegner sig denne, uagtet Eieren maastee et Dieblik efter søger om den og muligt endog desangaaende henvender sig til ham. Et heller kan det lades ud af Betragtning, at det retsstridige Sindelag hos den, der omgaaes ulov-